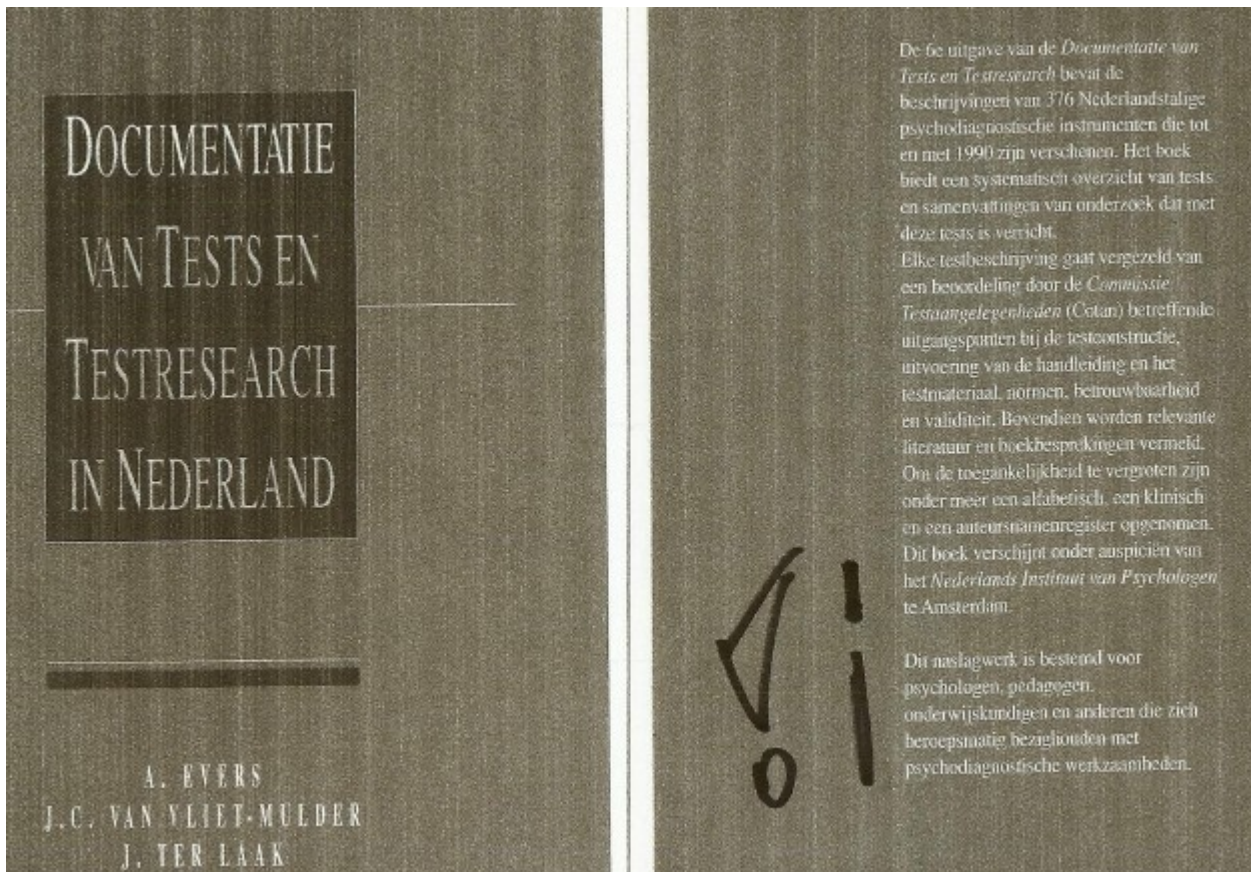

Nieuwsbrief

Willen de oplichters nu opstaan?

De psychodiagnostiek kent geen wetenschappelijk goedgekeurde ADHD-test voor het stellen van een diagnose.

De psychodiagnostiek kent geen wetenschappelijk goedgekeurde ADHD-test voor het stellen van een diagnose.

Het Nederlands Instituut van Psychologen (N.I.P.) beoordeelde in 1992 een groot aantal psychologische testen middels een vernieuwd beoordelingssysteem COTAN. Zij werden hierbij geholpen door de Universiteiten van Amsterdam en Utrecht.

Zoals uit de inhoudsopgave van het compendium blijkt zijn er geen wetenschappelijk goedgekeurde ADHD-testen en zijn die ook niet opgenomen in de index.
Dit terwijl ADHD toen toch ook al volgens de DSM-IV bestond.

Het Oxford Handbook of Psychiatry , 2005, zegt dat een diagnose wordt gesteld op basis van interviews en informatie van de school. De interviews bevatten in de regel de symptomen genoemd in de DSM-IV met een 5-punts antwoordschaal en voldoen niet aan de eisen van de COTAN.

De psychologen, pedagogen, onderwijskundigen van de N.I.P. hebben in 1992 geen testen om diagnoses van ADHD te stellen.

Maar wat denken de psychiaters zelf als artsen?

Artsen worden opgeleid door professoren en laat het nu net die professoren zijn, die in een handboek schrijven, dat artsen niet zo goed geplaatst zijn om een ADHD-diagnose te stellen.

Niet alleen weet niemand hoe psychotica werken, ook het stellen van een ADHD-diagnose zou bij artsen niet gekend zijn. In het werkje dat in 2009 verscheen van de auteurs Dr. N.J. Rommelse, klinisch neuropsycholoog, afdeling Psychiatrie, Universitair Medisch Centrum St Radboud, Nijmegen en Prof. dr. J. Oosterlaan hoogleraar pediatrie neuropsychologie, Vrije Universiteit, Amsterdam, wordt melding gemaakt dat ADHD geen aandoening is, wanneer de omgeving van het kind, en ook het kind geen last hebben van het gedrag van het kind.
ISBN 978 90 313 5155 8 – NUR 871/879 – Bohn Stafleu van Loghum

Het is immers de omgeving die de diagnose stelt, wat ook blijkt uit de tekst, artsen zijn niet zo goed geplaatst om last te ondervinden van het gedrag van kinderen.
Over de neurobiologische disfuncties wordt in het boekje hevig uitgeweid, maar dan vooral in de 'lijkt'-vorm en uiteindelijk beseft men dat het niet mogelijk is om door wetenschappelijk onderzoek uit te maken of een kind ADHD heeft of niet.
Neurochemische disfuncties en de neurotransmissie van een en ander, 'lijken' abnormaal te zijn.
Ook hier kan een objectieve meting **niet** dienen als een middel tot diagnose.

Men besluit met de stelling dat methylphenidaat de heropname van dopamine blokkeert, terwijl recente onderzoeken het reuptake-mechanisme van partydrugs [als een verzinsel hebben ontmaskerd](#).
En omdat ADHD niet eens als de aandoening van het dopamine-tekort wordt beschouwd, staat het behandelen met dopamine zelfs niet als een indicatie op de bijsluiter van de therapeutische vorm (Dynatra) van dopamine

Vandaar... nu blijkt dat wetenschappelijk gesproken GEEN ADHD-diagnose kan gesteld worden.
Waarom stellen artsen dan een toxicomanie in met harddrugs?
Of roept de geneeskunde nu zelf die kunde uit als niet wetenschappelijk, onder meer door ook te stellen dat wetenschappelijk niemand zou weten hoe die harddrugs werken?

Dit is een criminele oplichterij van formaat.
Boeven zijn het, die een nieuwe generatie op die manier kapot maken.

En het vertrouwen schenden, die in hen werd gesteld, terwijl nu duidelijk is hoe misdadig geneesonkundig ze eigenlijk zijn.

Apotheker Fernand Haesbrouck, 1 juni 2011.